

Orosz István

Örömóda

Örömszárnyon örömgallyal örömhírral köszön be:
Freude, schöner Götterfunken..., megértünk az örömré.
Galaktikus méreteken árad szét, mint valami
organikus örömbumm, ősi örömcunami.
Örömteli látni, ahogy a világot az öröm
működteti, forgatván a mennyei örömkörön.
Örömóceánba ömlik örömpatak, örömér,
és minden lényt minden percben új és újabb öröm ér.
Örömtűzből örömtűzvész, örömvízből örömár,
a gátakat átszakítva hömpölyög az öröm már.
Örömmel, örömdél és petárdás örömet,
örülünk, hogy velünk örvendsz te is szíves-örömet.
Öröm látni: együtt örül örömelvtárs, örömr,
örömkakas kukorít, és kincset örömdisznó túr.
Örömatya örömarcán örömkönyű görgedez,
örvendezés évadja van, örül az s örvend emez.
Örömittas örömmember örömmámorban ölel
örömlányt, örömasszonyt, mikor éppen mire lel.
Örömpéntek, örömszombat, örömhétfő, örömkedd,
a bánatot kiiktattuk, az öröm már örök lett.
Örömfocit nézni a nép örömszablonba jár,
örömeben száz pipacssal virágozik ki a határ.
Örömdömping: sorba nem kell állni már az örömr,
alanyi jogú lett az öröm, kéretlen is öröm ér.
Örömhóst örömházában örömlnök tüntet ki,
több örömet ígér, s a nép kijár érte tüntetni.
Örömszívben örömrítmus, örömrakon örömeinek,
örömmunkás, örömparaszt örvend egymás örömeinek.
Mindegyik nap örömmünnepe, örömszúr és örömbál,
örömtortán ezer gyertya, s nem fogy ki az örömtál.
Minden szemben csillog már a földöntúli örömfény,
örömteljes-örömvajba foly az örömrölemény.
Örömmézebe örömpempó, örömmüzlibe a tej,

OROSZ ISTVÁN (1951) Budakeszin élő képzőművész, rajzfilmrendező. A soproni egyetem tanára.

örömlékvár s persze *szóma*, hogyha még több öröm kell.
Örömfjú s öröMLEány öröMZászlót lobogtat,
örömtanáR új öröMre öröMdiáKot oktat.
ÖröMvörs sztetoszkóppal füleli az öröMöt,
s röntgenképen burjánzanak egyre nagyobb öröMök.
ÖröMorrból öröMfika s nyúlós öröMtakony dől,
öklendezünk öröMünkben s hányunk merő öröMből.
ÖröMbélben tekereg az öröMsárga öröMsár,
a menny tömény öröM, de a pokolban is öröM vár.
ÖröMkolbász, öröMhurka, öröMsonka, öröMzsír,
minden polgárt megillet egy díszkoszorús öröMsír.
ÖröMlétre szenderül az öröMös, kit öröM ölt,
s öröMódát zeng, ki tőle öröMvagyont öröMkölt.
ÖröM, öröM, öröM, öröM, öröM, öröM, öröM, ö...
hulla lábujján a köröM öröMében tovább nő.

Hercegem:
Nincs kiút az öröMkörből.
Sose fogysz ki az öröMből.
Ablakot társz: be öröM dől.
Ajtódon is ő döröMből.

Óceán

Óceán, rég láttuk egymást,
nem tudom, hány ezred éve,
nyelved alól a kavicsom
kiveszem, hogy beszélj végre.

Óceán, dobhártyád alatt
a csigatestben gyöngy terem,
s kontinensközi kábelek
bugyognak sírást szüntelen.

Óceán, rézpántos atlasz,
csavargózós, bűvárnaszád,
szabásminta útvonalak,
Atlantisz és robinzonád.

Óceán, zokogd fülembé
az összes titkodat, ahány
csak létezik, Nautilus,
Bermuda, Némó kapitány.

Óceán, boldog bolyongás,
ó, insula perdita,
Tordesillas, mappamundi,
csillagejtő éjszaka.

Óceán, mélységes gyomor,
roncsokban ázó aranyad
palackban őrzött dzsinn vigyázza,
s szigetkalóz a csontnyarat.

Óceán, szélrózsaszirmok,
rézbe metszett zsákpofák,
monszun, zefír, papagájok,
szélbe dőlt vitorlafák.

Óceán, álmos hold emelget
ajkához, ólomszín, kerek;
mesék, mítoszok, altatók
s eltévedt rozsdás tankerek.

Óceán, a tenyeremből
etetek és veled hálók,
s álmaidra ráhajolnak
cethalálos szőke hálók.

Óceán, Péntek, Gulliver,
egy üveg rum, talán Kolumbusz,
kihajtogatós képregény,
turistaút, jetlag, különbusz.

Óceán hínárok láncá,
örvénylő árvalányhajak,
hullám dobáló hullá-tánc
fölött vad hullám tarajak.

Óceán, mélység, magasság,
holdfényringató távlatok,
ha olykor álmaimban meglepsz,
te én vagy, és én te vagyok.

Óceán, bennem liftezik,
torkomban jár föl árapályod,
gyönyör, ha hullám-körmeid
homokló partjaimba vájod.

Óceán, Jónás, Don-kanyar,
utazó cirkusz, hadd legyenek
kongó, huzatos cintermedben
újra óvodás kisgyerek.

Óceán, meg miért tanítod
rímképleted és ritmusod,
ha homokra írt verseim
újra és újra elmosod.

Óceán, tér-idő képlet,
visszatérés száz alakban,
minden hullámod halandó,
de hullámozásod halhatatlan.

Óceán, én megtanultam
törvényed: csak egyszer lehet,
hogy lássalak, és azután
örökkön kell keresselek.

Óceán, áruld el, ki vagy,
mutasd arcod, bár jól tudom,
homályosan szabad csak lássam:
videmus nunc per speculum.

Az arcom

Az első arcom homokkő,
ezer repedés rajza,
tengerárok a második
temetve mély iszapba,

egy újabb arcom sivatag,
van, amit dús repkény takar,
egy arcom bogláros mező,
egy másik százéves avar,

van köztük elfelejtett tó,
melyen hold tükröződik,
egy másik arcom épp a hold
túloldalán egy kőszirt,

kopár homlokát senki más,
csakis én ismerhetem,
van arcom, mely folyómeder,
és van, amelyik cinterem.

Arcom elgörbült fénysugár,
alagút a téridőben,
s ahogy remeg a levegő
az út fölött szálló hóben,

ott van a lepkeszárnyakon
és egy teknősbéka hátán,
őrzi rajzát a pókfonál
és színeit a szivárvány,

százezer éve tudhatom
minden arcom, hogy hol lelem,
de mégis újra álmodom,
hogy el ne vétsem éberem.